

Arrest

**nr. 192 907 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 1 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die loco advocaat J. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 december 2016 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 20 april 2017 een beslissing tot onontvankelijkheid van deze aanvraag.

Dit is de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2016 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt zijn (vervallen) identiteitskaart voor vreemdelingen voor. Echter dit document is geen document zoals omschreven in de omzendbrief van 21.06.07. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. De identiteitskaart voor vreemdelingen betreft een verblijfsdocument, m.a.w. de erkenning van de administratie dat betrokkene het recht heeft om op het Belgisch grondgebied te verblijven. Dit document heeft niet tot gevolg de identiteit van betrokkene vast te stellen. Het document bewijst slechts dat een persoon, met de erop vermelde identiteit, het recht had om op het Belgisch grondgebied te verblijven.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij als kind uit Angola vertrok en meer dan twintig jaar in België zou verbleven hebben, waardoor hij niet meer in het bezit zou zijn van Angolese documenten. Echter, betrokkene toont dit niet op geldige wijze aan. Betrokkene dient persoonlijk de nodige stappen te ondernemen om de vereiste identiteitsbewijzen te bekomen ten aanzien van de Angolese ambassade of aan te tonen dat het voor hem onmogelijk is om de vereiste identiteitsdocumenten te bekomen bij de Angolese ambassade. De loutere bewering dat hij niet meer in het bezit is van enige Angolese documenten is onvoldoende om aanvaard te worden door onze diensten. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt dan ook niet aanvaard door onze dienst.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld.(...)”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op,

“Schending van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“De aanvraag werd onontvankelijk verklaard omwille van het zogenaamd niet voorleggen van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde titel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarden.

Art. 9bis, eerste lid Vw. luidt als volgt [...]: (...).

Eerste onderdeel

Verzoeker toonde zijn identiteit aan met zijn vervallen identiteitskaart voor vreemdelingen (zie stuk 5).

Art. 9 bis Vw. en art. 26/2/1 Vb. zijn duidelijk: een identiteitsdocument volstaat.

Er zijn in de wet geen bijkomende voorwaarden vastgelegd waaraan de voorgelegde identiteitsdocumenten zouden moeten voldoen. Het is dan ook niet aan verweerder om bijkomende wettelijke voorwaarden hieromtrent op te leggen.

Een identiteitskaart voor vreemdelingen toont wel degelijk de identiteit van verzoeker aan. Het feit dat deze kaart door een Belgische overheid wordt uitgereikt, verhoogt net de betrouwbaarheid van de hierin opgenomen gegevens.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof 193/2009 dd. 26-11-2009 [...]:

"B.5.1. Een van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de wet van 15 december 1980 grondig wijzigde, was het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asiel-procedure (Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, pp. 7 en 9). Die doelstelling komt eveneens voor in artikel 19, lid 3, onder b), van de voormelde richtlijn 2004/83/EG, dat de lidstaten verplicht de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken, te beëindigen of te weigeren deze te verlengen « indien [de betrokkene] feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus ».

B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, g rote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld.

B.5.3. Gelet op die doelstellingen volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument."

Bovenstaand arrest heeft betrekking op de procédure voor de medische regularisatie (9ter Vw.) die voorheen een gelijkaardige documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde als art. 9bis Vw. bevatte en dus naar analogie kan worden geïnterpreteerd.

Verzoeker verwijst hieromtrent naar een arrest van de Raad van State nr. 219.256 van 8 mei 2012 over art. 9bis Vw. (eigen onderlijning):

"De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Die voorwaarde is opgesteld in identieke bewoorden aan als aanvankelijk in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het geval was en het Grondwettelijk Hof heeft daarover in zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 uitdrukkelijk gesteld dat het gaat om een "ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot het bezit van een identiteitsdocument".

Hij wenst tevens te verwijzen naar het arrest 178.524 dd. 28.11.2016 van uw Raad [...]:

"Uit de ratio legis van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het de bedoeling is dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoont. Daaruit volgt dat wanneer de identiteit van de aanvrager onzeker is, de aanvraag niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard."

Verzoeker kan zijn identiteit en nationaliteit duidelijk aantonen met zijn kaart voor vreemdelingen.

De kaart vermeldt immers duidelijk alle belangrijke gegevens betreffende de identiteit van verzoeker, zijn naam en voornaam, geboorteplaats, geboortedatum, burgerlijke stand en nationaliteit.

Bestreden beslissing vermeldt ook uitdrukkelijk het rijksregisternummer van verzoeker, zijn nationaliteit en zijn geboortedatum en -plaats. Er bestaat geen twijfel over zijn identiteit. Bovendien heeft verzoeker al verschillende verblijfstitels in België gehad (zie stuk 5). Verweerder is hiervan uiteraard op de hoogte en leverde zelf de identiteitskaart van een vreemdeling af.

Derhalve kan op geen enkele wijze worden besloten dat de identiteit van verzoeker onzeker is.

Verweerder verwijst daarnaast naar de omzendbrief dd. 26.06.07 waarin uitdrukkelijk de identiteitskaart wordt vermeld. De omzendbrief luidt als volgt:

"Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. (5)"

In deze omzendbrief is uitdrukkelijk vermeld dat een identiteitskaart wordt aanvaard. Logischerwijs is een identiteitskaart voor vreemdelingen ook een identiteitskaart. Derhalve dient dit document aanvaard te worden.

Mocht verweerder verkeerdelijk menen dat er hier zou moeten gaan om een identiteitskaart van het land van herkomst in cosu Angola, dan wenst verzoeker op te merken dat dit niet zo blijkt uit de bewoordingen van de omzendbrief of van de wet. Bovendien wijst verzoeker erop dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627).

Bovendien voegt de omzendbrief hier nog het volgende aan toe: "Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn." Dit is in casu het geval.

Dat de geldigheid van de documenten niet vereist is, blijkt ook uit de vaste rechtspraak (RvS nr. 221.166 van 24 oktober 2012) [...]:

In de memorie van toelichting bij het aldus gewijzigde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt omtrent de identiteitsdocumenten onder meer gesteld dat het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, de vier cumulatieve voorwaarden vermeldt waaraan de documenten die de aanvrager neerlegt, moeten voldoen en dat het "bijvoorbeeld (kan) gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart". (Pari. St. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0771/001, 145) Een vervallen paspoort wordt dus uitdrukkelijk vermeld. Dit is zeker het geval wanneer er geen twijfel bestaat over de identiteit van de betrokkene en over zijn latere nationaliteit.

Dat verzoeker de identiteitskaart van een vreemdeling heeft voorgelegd, volstaat dan ook om te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Tweede onderdeel

Verzoeker is afkomstig uit Angola.

Verzoeker is de zoon van dhr. [T.R.]. Dhr. [T.R.] is een erkende vluchteling die de burgeroorlog in Angola ontvluchtte en asiel in verkreeg in België. Hij was lid van de UNITA (Nationale Unie voor de Totale Onafhankelijkheid van Angola) (zie stuk 4), een Angolese rebellengroep die streed/strijdt tegen de MPLA (Movimento Popular de Libertação de Angola, d.i. Volksbeweging voor de Bevrijding van Angola), de partij van huidig président DOS SANTOS. DOS SANTOS is al sinds 1979 aan de macht en zijn invloed is alleen maar toegenomen. De vader van verzoeker was genooddaakt om zijn land te ontvluchten en veilige oorden op te zoeken.

Vermits DOS SANTOS vandaag de dag nog steeds de président van Angola is, is de vrees als aanhanger van de UNITA nog steeds actueel.

Verzoekers vader wordt beschouwd als een hooggeplaatst functionaris van de UNITA en bevindt zich daarom nog in bijzonder risicovolle omstandigheden. In 2001 stond hij op een lijst van hooggeplaatste functionarissen van UNITA en volwassen leden van hun naaste familie (zie stuk 4).

Verzoeker kwam in 1994 via gezinshereniging met zijn vader naar België en keerde nooit meer terug naar Angola. Als zoon van een erkend vluchteling en lid van UNITA wordt verzoeker eveneens beschouwd als een tegenstander van de huidige Angolese regering. Hij kan derhalve niet rekenen op de steun van de Angolese regering en haar buitenposten.

Vermits de vader van verzoeker als vluchteling is erkend, en verzoeker onlosmakelijk aan hem gelinkt wordt, is het dan ook onmogelijk voor hem om documenten te verkrijgen bij de Angolese ambassade. Dit kan niet redelijk worden verwacht van verzoeker.

Verzoeker verduidelijkte in zijn aanvraag helder dat hij niet kan terugkeren naar Angola, mede omwille van de band met zijn vader en dat hij daarom niet kan rekenen op de medewerking van de Angolese overheden om identiteitsdocumenten te kunnen bemachtigen. Hij heeft dit voldoende aangetoond. Zoals algemeen geweten, leveren ambassades geen schriftelijke bewijzen hiervan af, zo ook de Angolese ambassade niet. Er kan dus niet van verzoeker worden verwacht dat hij dit voorlegt.

Indien, per impossibile, Uw Raad meent dat het voorleggen een 'identiteitskaart voor de vreemdeling' niet volstaat om te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, wenst concludant op te merken dat hij valt onder de uitzondering van art. 9bis, alinéa 2, tweede streepje Vw., namelijk "de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

Verzoeker heeft in zijn aanvraag op basis van art. 9 bis dd. 26.01.2017 duidelijk aangetoond dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt en in de onmogelijkheid is om Angolese identiteitsdocumenten te bemachtigen (zie stuk 3).

Vermits verzoeker voldoet aan de voorwaarden betreffende de voor te leggen documenten, faalt bestreden beslissing in de motivering."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

2.4. In casu wordt verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard omdat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat *"de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980."*

2.5. Er dient te worden geduïd dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit *"aantoonst"* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *"een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is"* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *"niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden"* (Parl.St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

2.6. Kernvraag die zich te dezen stelt is of een vervallen identiteitskaart voor vreemdelingen een in artikel 9 bis, §1, van de Vreemdelingenwet bedoeld identiteitsdocument is. Verzoeker is er in een eerste onderdeel van zijn middel van overtuigd dat dit wel degelijk het geval is.

2.7. Te dezen dient de Raad op te merken dat een identiteitskaart voor vreemdelingen een verblijfsdocument is en geen identiteitsdocument (cf. RvS 5 oktober 2010, nr. 207.910). De identiteitskaart voor vreemdelingen op zich toont enkel aan dat de persoon die op de kaart wordt vermeld van 25 januari 2007 tot 24 januari 2012 een in het Rijk gevestigde vreemdeling was.

2.8. Het gegeven dat de identiteitskaarten voor vreemdelingen destijds werden uitgereikt door de Belgische autoriteiten, evenals verzoekers overtuiging dat een dergelijk document wel degelijk een identiteitsdocument is en dat de gegevens die erop vermeld staan dit bevestigen en dat zijn identiteit niet onzeker is, doen geen afbreuk aan het voormelde. Dat de identiteitskaart voor vreemdelingen geen identiteitsdocument is, volgt ook uit het gegeven dat een vreemdeling met dit document alleen niet kan terugkeren naar België noch kan reizen binnen de Schengenzone. Dit kan enkel voor zover de vreemdeling tevens in het bezit is van een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel. Samen genomen vormen ze een bewijs van identiteit, nationaliteit en verblijf in het Rijk.

2.9. Verzoekers verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 26 november 2009 en naar het arrest van de Raad van State nr. 219.256 van 8 mei 2012 kan evenmin tot een andersluidende beoordeling leiden. Het arrest van het Grondwettelijk Hof heeft, zoals verzoeker zelf terecht opmerkt, betrekking op de procedure voor medische regularisatie. Het Grondwettelijk Hof besloot in het voormeld arrest van 26 november 2009 tot het volgende: *“Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het niet toestaat dat de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op hun gezondheidstoestand, hun identiteit en hun nationaliteit op een andere manier aantonen dan door het overleggen van een identiteitsdocument.”* Het Grondwettelijk Hof heeft zich in dit arrest niet uitgesproken over de grondwettelijkheid van de ontvankelijkheidsvoorwaarden opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er nog op dat het Hof van Justitie in zijn arrest Mbodj van 18 december 2014 (C-542/13) heeft gesteld dat de procedure zoals geregeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet valt onder richtlijn 2004/83/EG en meer bepaald geen uitstaans heeft met de subsidiaire beschermingsstatus waarnaar het Grondwettelijk Hof verwezen had in zijn arrest. Verzoeker kan het geciteerde arrest van de Raad van State ook niet meer laten zeggen dan wat het zegt, met name dat het kunnen voorleggen van een identiteitsdocument een ontvankelijkheidsvoorwaarde uitmaakt in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat een dergelijke voorwaarde dient te worden vervuld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging.

2.10. Het gegeven dat op de bestreden beslissing gegevens vermeld zijn zoals ze figureren op verzoekers identiteitskaart voor vreemdelingen, houdt niet in dat verzoekers identiteitskaart voor vreemdelingen wel degelijk dient te worden beschouwd als een identiteitsdocument of dat er om die reden niet kan worden getwijfeld over zijn identiteit.

2.11. Daargelaten de vraag of verzoeker dienstig kan verwijzen naar een omzendbrief daar waar hij zelf opmerkt dat een omzendbrief geen dwingende regels kan toevoegen aan de wet, leest de Raad in de door verzoeker geciteerde omzendbrief van 26 juni 2007 niet dat een identiteitskaart voor vreemdelingen een identiteitsdocument is. Het gegeven dat het woord “identiteitskaart” voorkomt op verzoekers verblijfstitel maakt ook niet dat het een identiteitsdocument is.

2.12. Een vervallen identiteitskaart voor vreemdelingen is een verstreken verblijfsdocument en is niet gelijk te stellen met een vervallen paspoort, wat een verstreken identiteitsdocument is. Alleszins wordt in de bestreden beslissing zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota *“enkel een probleem gemaakt van de aard van het document, niet van het feit dat het vervallen is”*.

2.13. De verwerende partij heeft derhalve terecht gesteld dat de identiteitskaart voor vreemdelingen geen identiteitsdocument is.

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

2.14. In een tweede onderdeel van het middel wijst verzoeker erop dat zijn vader, die inmiddels de Belgische nationaliteit heeft, destijds als vluchteling is erkend en dat het voor hem onmogelijk is om

documenten te verkrijgen bij de Angolese ambassade. Hij benadrukt dat hij niet kan rekenen op de medewerking van de Angolese overheden om identiteitsdocumenten te kunnen bemachtigen. Volgens verzoeker heeft hij dit voldoende aangetoond.

2.15. Verzoeker die in 1994 het Rijk is binnengekomen via gezinshereniging, heeft zelf nooit het statuut van vluchteling gehad. Verzoekers vader – die blijkens de in punt 1.1. bedoelde aanvraag verzoeker het huis heeft uitgezet – heeft ondertussen de Belgische nationaliteit. Het volstaat dan ook niet om te poneren dat hij onmogelijk kan rekenen op de medewerking van de Angolese autoriteiten om de vereiste identiteitsbewijzen te verkrijgen. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te eisen *“Betrokkene dient persoonlijk de nodige stappen te ondernemen om de vereiste identiteitsbewijzen te bekomen ten aanzien van de Angolese ambassade of aan te tonen dat het voor hem onmogelijk is om de vereiste identiteitsdocumenten te bekomen bij de Angolese ambassade.”* Verzoeker kan deze beoordeling niet aan het wankelen te brengen door te herinneren aan wat hij heeft gesteld in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag en te poneren dat van hem niet kan worden verwacht dat hij een schriftelijk bewijs voorlegt dat hij geen identiteitsdocument kan voorleggen omdat het *“algemeen geweten [is]” dat ambassades hiervan geen schriftelijke bewijzen afleveren, ook zo de Angolese ambassade niet*”.

2.16. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd wanneer hij opwerpt dat hij dient te worden beschouwd als een vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

Dienvolgens is het enig middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA